

til nærmere Forhandling. Jeg maa imidlertid bemærke, at jeg ingenlunde kan betragte nærværende Udcast, som det nu foreligger, som et Regjeringsudcast. Der blev vel forelagt Landsthinget et Lovudcast, angaaende den omhandlede Gjenstand, af den daværende Indenrigsminister, men det blev paa en særdeles indgribende Maade omdannet i Landsthinget; min ærede Formand gik vel ind paa disse Forandringer, ikke fordi han fandt dem i og for sig at være det Bedre, men, fordi han troede, at det var ønskeligt, at man kunde komme til en Overenskomst. Om Ministeriet iøvrigt var enig deri eller ikke, er mig ubekendt, og dersom jeg skulde indrømme Noget, som var i Strid med min egen Overbeviisning, saa maatte jeg først have erfaret, at det var den Regjerings Billie, hvoraf jeg nu har den Ære at være en Deel. Heraf følger, at jeg paa Sagens nærværende Standpunkt meget nødt vil indlade mig paa Sagens Enkeltheder; jeg skal blot bemærke, deels, at det dog langtfra heller ikke er noget Sikker, at det andet Thing vilde bifalde Loven, naar den kom til det i sin nuværende Skikkelse, thi det maa bemærkes, at Loven vel blev vedtagen med en Majoritet, som, naar man sammenligner den med det Antal Stemmer, som blev afgivet, kunde synes temmelig stor, men den var dog i Virkeligheden ikke saa stor, thi der var netop paa den Tid et paafaldende lille Antal af Things Medlemmer tilstede, og det fremgaaer ogsaa af Forhandlingerne, at nogle af Medlemmerne samtykkede i Noget, som de ikke egentlig fandt at være aldeles hensigtsmæssigt; men som de troede at maatte samtykke i, for at Loven kunde blive fremmet. Nu er Thinget aldeles fornyet; en stor Deel af de Personligheder, som viste sig særdeles virksomme for Sagens Fremme, ere ikke længere tilstede, og det er altsaa ogsaa fra den Side aldeles uvist, om man vil kunne komme til Maalet og antage Loven i den Skikkelse, den endelig maatte faae.

Under alle Omstændigheder forekommer det

mig, at Sagen behøver en nøagtig Undersøgelse; der er saamange Enkeltheder deri, som der selv fra det Standpunkt, hvorpaa den ærede Forslagsstiller staar, kan være Meget at indvende imod, thi, fordi at han resignerer sig til at tage Loven, som den er, for at faae en Lov, er det jo ikke sagt, at det vil blive den almindelige Retning her i Salen. — Jeg skal derhos gjøre opmærksom paa, at det i sig selv forekommer mig lidet hensigtsmæssigt og heller ikke meget overeensstemmende med Grundlovens § 96, at man begynder med at give en ny Lov om Communebestyrelsernes Sammensætning, uden at have vedtaget Noget angaaende deres Virkefreds. Grundlovens § 96 peger mere paa en Forandring i Communalbestyrelsernes Virkefreds, i deres Betydning, saavel med Hensyn til Omfanget af deres Forretninger, som med Hensyn til deres Forhold til Regjeringsmyndighederne, end paa en Forandring i deres Sammensætning, og, for at kunne tage Beslutning om deres hensigtsmæssigste Sammensætning, maatte man jo ogsaa være enig om, hvad Bestyrelsen skulde have at betyde.

Der er under Forhandlingerne i Landsthinget i forrige Samling fremkommet blandt Andet den Ættring, at det var paatænkt, at Amtsraadene skulde have den Myndighed, at bestemme det Bidrag, som enkelte mere velhavende Sogne skulde give til de Sogne, der vare for stærkt trykkede ved Skoleudgifterne. Det var en høist betydelig Myndighed, som i mange Henseender vilde blive meget betænkelig, og som vilde blive det i større eller mindre Grad, eftersom Amtsraadene sammensattes. — Det er ogsaa noget Gøt, at man saaledes forandrer i Landcommunebestyrelsernes Sammensætning, uden at gjøre Forandring for Kjøbstædernes Vedkommende, skøndt jeg troer, at der i Kjøbstæderne er en større Trang til Forandring i saa Henseende — saavel som med Hensyn til Communebestyrelsernes Forhold til Regjeringsmyndighederne — end paa Landet. —